

Sygn. akt **II W 364/16**

(...) -A-434/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 października 2016r.**

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń - Prach

Protokolant: Marta Badura

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 11.07.2016r.; 10.10.2016r.

sprawy:

E. M.

s. E. i E.

ur. (...) w A.

obwinionego o to, że

w dniu 21.04.2016 roku około godz. 11.20 w R. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego do zderzenia się pojazdów. Czynem tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 5 PoRD

1. uznaje obwinionego E. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 86 § 1 kw i art.24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych;
2. na podstawie art. 118§1 kpw i art. 119 kpw oraz art. 627 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 130 (sto trzydzieści) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II W 364/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 kwietnia 2016 r. ok. godz. 11.20 obwiniony kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) poruszał się drogą podporządkowaną – ul. (...) w R.. Po dojechaniu do skrzyżowania z ul. (...) obwiniony miał zamiar skręcić w lewo. W tym czasie ul. (...) poruszał się pokrzywdzony Ł. J. kierujący samochodem marki P. (...) o nr rej. (...). Obwiniony nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu, w wyniku czego doszło do zderzenia się pojazdów. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ tylny lewy zderzak w samochodzie marki P. (...), którym poruszał się pokrzywdzony oraz przedni lewy zderzak w samochodzie marki F. (...) należącym do obwinionego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań pokrzywdzonego Ł. J. (k. 14 – 15, 43 – 44)
- zeznań świadków: S. M. (k. 56v.), J. N. (k. 56) i W. Ł. (k. 56v. – 57)
- protokołów oględzin (k. 4 – 5)
- szkicu miejsca (k. 6)
- dokumentacji fotograficznej (k. 7)

Obwiniony E. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W złożonych wyjaśnieniach podkreślił, iż to pokrzywdzony uderzył w jego samochód. Przyznał, iż znajdując się w rejonie skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) w R. zatrzymał się przed linią przerywaną. Równocześnie sygnalizował zamiar skrętu w lewo. W pewnym momencie poczuł uderzenie innego samochodu. Jadący P. (...) Ł. J. uderzył w zderzak samochodu obwinionego. Nadto obwiniony zakwestionował ustalenia poczynione na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego E. M. (k. 20 – 21, 43)

Postawa obwinionego, który nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowi linię jego obrony i nie może zostać zaakceptowany przez Sąd. Wyjaśnienia obwinionego stanowią jego subiektywne odczucia w danej sprawie i nie pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Wyjaśnienia obwinionego E. M. stoją w sprzeczności przede wszystkim z zeznaniami pokrzywdzonego Ł. P. w złożonych zeznaniach przyznał, iż znajdując się na luku drogi w pobliżu skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) zauważył samochód obwinionego, który poruszał się bardzo wolno. P. dodał, iż rozpoczął manewr hamowania, jednak obwiniony i tak uderzył w lewy tylny zderzak jego samochodu. W wyniku zdarzenia zostały jedynie uszkodzone zderzaki obu pojazdów. P. przyznał, iż obwiniony od początku kwestionował swoje sprawstwo. Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego za wiarygodne, gdyż są one spójne, logiczne i konsekwentne. Nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności z zeznaniami funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w R.: J. N. i S. M..

Przesłuchani w charakterze świadków funkcjonariusze Policji: J. N. i S. M. zgodnie przyznali, iż z uwagi na uszkodzenia obu pojazdów, przedstawiona przez obwinionego wersja zdarzenia jest niewiarygodna. Obwiniony kierujący samochodem F. (...) nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi P. (...), którym poruszał się pokrzywdzony i uderzył w tył tego pojazdu. Zarówno J. N., jak i S. M. podali, iż gdyby to pojazd pokrzywdzonego uderzył w samochód obwinionego niedoszłoby do uszkodzenia tylnego zderzaka samochodu Ł. J.. S. M. podkreślił, iż obwiniony od początku kwestionował poczynione ustalenia i odmówił przyjęcia mandatu karnego. Zeznania świadków należało uznać za wiarygodne. Świadcowie potwierdzili ustalenia stanu faktycznego, a ich spójne, logiczne i konsekwentne zeznania korespondują z protokołami oględzin samochodów: F. (...) i P. (...) oraz z wykonanym szkicem z miejsca zdarzenia.

Zdaniem Sądu zeznania przesłuchanego w charakterze świadka W. Ł. – pasażera F. (...), należało uznać za niewiarygodne. Świadek zeznał, iż to samochód pokrzywdzonego uderzył w samochód obwinionego, jednak zeznania te są nielogiczne i nie pokrywają się z zeznaniami pozostałych świadków. Zdaniem Sądu świadek chciał potwierdzić wersję obwinionego. W ten sposób chciał by E. M. uniknąć odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie.

Sąd zważył co następuje:

E. M. został obwiniony o popełnienie czynu zabronionego z art. 86 § 1 kw.

Wykroczenie z art. 86 § 1 kw polega na niezachowaniu należytej ostrożności i spowodowaniu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, co zagrożone jest karą grzywny. Dla odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego oraz adekwatnego do sytuacji istniejącej na drodze (wyrok SN z dnia 29.04.2003 r., sygn. akt III KK 61/03).

Konstrukcja omawianego przepisu wskazuje jednoznacznie, iż samo niezachowanie należytej ostrożności nie jest jeszcze wykroczeniem z art. 86 § 1 kw, bowiem musi ono skutkować zagrożeniem bezpieczeństwa ruchu drogowego. Zatem zdarzeniem wypełniającym znamiona przedmiotowego wykroczenia będzie z pewnością zderzenie pojazdów – które to zdarzenie miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Obwiniony E. M. w dniu 21 kwietnia 2016 r. około godz. 11:20 w R. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...). w wyniku czego doszło do zderzenia się pojazdów. Z uwagi na uszkodzenia obu samochodów nie można przyjąć, by to kierowca pojazdu P. (...) uderzył w samochód obwinionego. W takiej sytuacji musiałyby dojść do uszkodzenia przedniej, a nie tylnej części pojazdu pokrzywdzonego. Uszkodzenia w obydwu samochodach w sposób jednoznaczny świadczą o tym, że do zdarzenia doszło w sposób opisany przez Ł. J.. Jego samochód – P. (...) miał uszkodzenia tylnego lewego zderzaka. Natomiast samochód obwinionego – F. (...) miał uszkodzony przedni lewy zderzak. Musiało zatem dojść do kolizji wówczas, gdy Ł. J. jadąc drogą główną został uderzony przez samochód obwinionego, który wyjeżdżał z drogi podporządkowanej z zamiarem skrętu w lewo. Wersji podanej przez obwinionego i świadka W. Ł. przeczą wszystkie dowody w sprawie oraz zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zauważyć należy, że Ł. J. nie zamierzał wjechać na pas drogi, gdzie wcześniej stał obwiniony. Nie jest zatem możliwe, aby do zdarzenia drogowego doszło w sposób opisany przez obwinionego. W takim przypadku uszkodzenia pojazdów znajdowałyby się w innych częściach samochodów. Uszkodzenia pojazdów opisane w protokołach oględzin, których obwiniony nie kwestionował oraz szkic z miejsca zdarzenia z usytuowaniem drogi w pełni potwierdzają przekonanie, iż to obwiniony ponosi winę za powstałe zdarzenie.

W świetle poczynionych ustaleń Sąd uznał obwinionego E. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń i na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 250 zł.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd wziął pod uwagę dyrektywy jej wymiaru z art. 33 kw. Społeczna szkodliwość czynu przypisanego obwinionemu jest znaczna. Przy jej ocenie wzięto pod uwagę rodzaj zagrożonego dobra chronionego prawem, którym w niniejszej sprawie jest bezpieczeństwo pozostałych uczestników ruchu drogowego. Obwiniony nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu Ł. J. kierującemu pojazdem marki P. (...). W wyniku tego uderzył w prawidłowo jadący samochód, którym poruszał się pokrzywdzony.

Na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 250 zł za popełniony przez niego czyn. Jej dolegliwość spowoduje, że obwiniony zmieni swój sposób jazdy i będzie przestrzegał przepisów drogowych, szczególnie mając na uwadze dobro i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu. Sąd przy wymiarze kary grzywny wziął pod uwagę warunki majątkowe i możliwości finansowe obwinionego, który jest emerytem. Uzyskiwany comiesięczny dochód z pewnością pozwoli obwinionemu na spłatę orzeczonej wobec niego kary grzywny. Sąd uznał, że kara grzywny wpłynie w sposób wychowawczy na obwinionego, ponadto spełni swoje zadanie w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz spowoduje, iż w przyszłości nie popełni on podobnego wykroczenia.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw oraz art. 627 kpk Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 130 zł.

Sędzia: